

ARKIV

DET KONGELIGE KOMMUNAL- OG ARBEIDSDEPARTEMENT

KONTORADRESSE: MØLLERGT. 43 — TELEFON 20 22 70 — TELEX 76093 KADEP N

POSTADRESSE: POSTBOKS 8112. DEP.. OSLO 1

Rundskriv H-56/83
J.nr. 1394/83-BB
16. desember 1983

Til høringsinstansene

UTKAST TIL NYE OG REVIDERTE REGLER I BYGNINGSLOVGIVNINGEN OM UTFØRELSE, INSTALLASJON, DRIFT OG KONTROLL AV ANLEGG FOR HEIS, RULLETRAPP OG RULLEBÅND

1. Omtale av NOU:1977:7 med hovedpunkter.

Ved kongelig resolusjon av 30. november 1973 ble det opprettet et utvalg (Heiskontrollutvalget) til å utrede spørsmål i samband med innretning og drift samt tilsyn og kontroll med heiser. Bakgrunnen for oppnevningen var at en stor del av landets heiser ikke er underlagt forsvarlig tilsyn og kontroll og at det ikke gjelder alminnelige felles regler for innretning og drift av heisanlegg.

I utvalgets innstilling som kom i desember 1977 (trykt i NOU 1977:7 Heiskontroll), ble det foreslått opprettet en landsomfattende statlig heiskontroll tilknyttet Elektrisitetstilsynet. Kontroll av alle heiser skulle skje hvert annet år ved offentlig heisinspektør. Videre skulle alle heiseiere pålegges å opprette serviceavtale med et heisfirma, med service hver 3. måned som hovedregel. Systemet skulle finansieres ved avgiftene på kontroll og montasje av heiser.

Utvalgets innstilling var ikke enstemmig. Det var særlig uenighet om kontrollhyppigheten, om heisleverandørenes rolle i kontrollordningen og om hvorvidt den offentlige kontrollen skulle legges til Elektrisitetstilsynet eller Arbeidstilsynet.

2. Departementets arbeid med NOU 1977:7.

Da innstillingen var ute til høring kom det frem at Elektrisitetstilsynet ikke var interessert i å ta på seg ansvaret for en landsomfattende heiskontroll. Etter dette vurderte Kommunaldepartementet forskjellige alternative organisasjonsformer for heiskontroll - herunder kontroll lagt til Det norske Veritas, Arbeidstilsynet og kommunal kontroll - og ba om høringsinstansenes synspunkter på hvilken form som burde velges.

Resultatet av høringen viste ganske stor uenighet mellom de ulike institusjoner og organisasjoner om hvordan en heiskontroll bør organiseres og likeledes hva som er ideell kontrollhyppighet. Det synes imidlertid å være enighet om at regelmessig service/ettersyn til en viss grad kan kompensere hyppig kontroll.

Selv om Elektrisitetstilsynet v/Norges Vassdrags- og Elektrisitetsvesen (NVE) ville være et egnet organ for heiskontroll, har Olje- og energidepartementet overfor departementet fastholdt at det dels av organisatoriske, dels av andre årsaker ikke er aktuelt å pålegge NVE/El.tilsynet nye arbeidsoppgaver.

Etter en nærmere vurdering synes heller ikke Arbeidstilsynet eller Det norske Veritas å være aktuelle organer for heiskontroll; heiskontroll ligger utenfor det som er Arbeidstilsynets tradisjonelle arbeidsområde, arbeidervern, og en eventuell oppbygging av en ny inspeksjonsgren vil gå ut over andre og høyere prioriterte oppgaver som Arbeidstilsynet i dag ikke har tilstrekkelige ressurser til å ivareta. Veritas-alternativet synes ikke akseptabelt da det er en

ikke-offentlig organisasjon og vil dessuten bli et temmelig kostbart alternativ fordi det legger opp til et meget omfattende kontrollsystem.

Samtlige av de alternative former for heiskontroll bygger imidlertid på følgende prinsipper:

- Det etableres obligatorisk periodisk ettersyn ved heisfirma/montør for alle heiser.
- Teknisk gjennomgang av heisene ved heisinspektør skjer ca. hvert 2. - 3. år.
- Heiskontrollens oppgave blir i første rekke å kontrollere at serviceavtaler er opprettet og at de overholdes.

På bakgrunn av innkomne høringsuttalelser og de vurderinger som er nevnt i det ovenstående har departementet utarbeidet et opplegg for kommunal heiskontroll som ble drøftet med berørte institusjoner og organisasjoner i møte 1. mai 1982. Til stede på møtet var representanter fra:

- Norsk elektriker- og kraftstasjoners forbund
- Heiskontrollørenes fagforening
- Heisleverandørenes forening
- NITO
- Norsk Kommuneforbund
- Norske Kommuners Sentralforbund
- Norges Byggstandardiseringsråd
- Norges Vassdrags- og elektrisitetsvesen
- Arbeidstilsynet

Med unntak av Arbeidstilsynet kom det ikke frem vesentlige merknader til departementets opplegg som bygget på følgende prinsipper:

Kommunal heiskontroll.

- Hyppig, regelmessig service vil redusere/eliminere behovet for offentlig teknisk kontroll i tradisjonell forstand.
- Det etableres derfor en ordning med obligatorisk periodisk service for alle heiser.
- For øvrig er det heiseiernes ansvar å holde heisene i god stand.

Med utgangspunkt i ovenstående prinsipper la departement til grunn for det videre arbeid med saken at kommunal heiskontroll som også burde omfatte rulletrapper, måtte ses på som en bygningssak og således være hjemlet i bygningsloven.

Heiskontrollens oppgaver i den enkelte kommune skulle minimum være følgende:

- føre register over heiser og rulletrapper i kommunen,
- sjekke at det er opprettet servicekontrakter for alle heiser i kommunen,
- sjekke at sersvicekontraktene blir fulgt opp ved kontroll av rapporter og ved stikkprøver, herunder at påviste mangler blir utbedret,
- kreve inn gebyrer,
- utføre teknisk stikkprøvekontroll dersom det er behov for dette. (Kommuner uten egen teknisk ekspertise burde eventuelt kunne benytte konsulenter til slikt arbeid.)

Det ble med andre ord lagt opp til en kommunal kontroll som i hovedsak skulle bestå i at det for alle heisanlegg var inngått serviceavtale og at heisen var underlagt det nødvendige tilsyn eventuelt supplert med en enkel teknisk gjennomgang etter behov.

For at denne oppgaven ikke skulle belaste kommunenes økonomi, var det forutsetningen at den kommunale kontrollen skulle være selvfinansierende ved gebyrer etter bygningsloven.

Ordningen, som er basert på prinsippet om egenkontroll, er delvis begrunnet ut fra et ønske om å legge ansvaret for vedlikehold/service og kontroll til de som har kompetanse på området - dvs. heisfirmaene, - delvis ut fra den betraktning at det viktigste er å ha heiser som fungerer uten risiko for personskade, - ikke at heisene blir kontrollert av et kostbart offentlig kontrollapparat.

Etter som private firmaer skulle trekkes så sterkt inn i kontrollen, forutsatte vi etablert en autorisasjonsordning for å sikre at bransjen hadde den nødvendige kompetanse/fagkunnskap.

3. Omtale av heisforskriftsutvalget av 1983.

På bakgrunn av ovenstående prinsipper nedsatte departementet et utvalg 23. juni 1982 til å utrede en del spørsmål i samband med innføringen av en kommunal heiskontroll.

Utvalget la frem sine vurderinger og forslag i utredning

av 24. mars 1983. Med denne utredningen legges det frem forslag til forskrifter om utførelse av heis, rulletrapper og rullebånd. Forskriftene er i stor utstrekning formulert som funksjonskrav. Teknisk detaljerte krav til utførelse av anleggene forutsettes utarbeidet som Norsk Standard, basert på den europeiske CEN-standard EN 81-1.

I utredningen legges det videre frem forslag til ordning om autorisasjon av heisinstallatører. Ordningen er forutsatt administrert av NVE som i dag har forskrifter om utdanning av heisinstallatører og -montører.

Utvalgets mandat punkt 3 og 4 - tempoplan, overgangsordninger og konsekvenser kan virke noe mangelfull utredet. Det forutsettes imidlertid at den "kommunale del" av heiskontrollen skal være selvfinansierende ved hjelp av gebyrer og at den ikke vil føre til merarbeid som nødvendiggjør økt bemanning i kommunen. Når det derimot gjelder den del av kontrollordningen som er basert på egenkontroll ved regelmessig service og ettersyn, mener utvalget at det vil være nødvendig med overgangsordninger til det er utdannet tilstrekkelig antall heismontører til å utføre den service som forutsettes. Hvilke kostnadsmessige konsekvenser den foreslåtte ordningen med tvungne servicekontrakter vil få for heiseierne er ikke vurdert av utvalget. Det antydes imidlertid at gjennomsnittsprisen for servicekontrakter for tiden er ca. 5 000,- pr. år. Dette beløp multiplisert med antall heisanlegg som på landsbasis utgjør ca. 16 000 anlegg, vil da føre til en total årlig utgift for heiseierne på ca. 80 mill. kr. I tillegg kommer utgifter til gebyrer for den administrative og eventuelt tekniske kommunale heiskontroll. Spørsmålet om økonomiske konsekvenser for heiseierne vil under enhver omstendighet avhenge av hvor omfattende service som anses nødvendig å påby for å forebygge mot personskaade. Utvalget har ikke kommet med noe konkret forslag, men har pekt på at

spørsmålet beror på heistype, bruksfrekvens m.v. Selv om det opplyses at ca. 10 000 heiser har en eller annen form for kontrakt om service og ettersyn i dag, er det grunn til å regne med at bare en del av disse kontraktene dekker de krav til gjennomsnittsservicekontrakt som utvalget har tatt utgangspunkt i.

4. Forslag til forskrifter om installasjon, drift og kontroll med heis, rulletrapp og rullebånd utarbeidet i departementet.

Utgangspunktet for departementets behandling av spørsmålet om heiskontroll er ikke å få en rigorøs kontroll med heiser, rulletrapper og rullebånd. En slik løsning vil bli meget kostbar.

Selv med dagens mangelfulle kontroll skjer det få ulykker med heisanlegg og rulletrapper. Departementet har på denne bakgrunn kommet til at problemet ikke er så stort at det er viktig og nødvendig å satse store ressurser på å bygge opp en omfattende kontrollordning for heiser og rulletrapper. Det samme argument kan imidlertid også anføres mot å etablere en ordning som påbyr den enkelte heiseier å inngå omfattende og kostbare serviceavtaler med private heisfirma. Et ankepunkt med det opplegg som ble drøftet på møtet 1. mai 1982 er derfor at det i stor grad er basert på private firma og at det ikke er avklart hvor omfattende service som bør kreves for de enkelte heistyper.

Under hensyn til ovenstående vurderinger og på grunnlag av NOU 1977:7 og utvalgsutredningen av 1983, har departementet utarbeidet et utkast til endringer i bygningsloven (ny § 106 a) og et forslag til forskrifter om installasjon, drift og kontroll med heisanlegg og rulletrapper.

Forslaget bygger på prinsippene det er redegjort for under pkt. 2, dvs. en kommunal minimumskontroll basert på forutsetningen om egenkontroll, men med den endring i forhold til tidligere opplegg at det overlates til den enkelte heiseier å legge frem forslag til ordning med forebyggende vedlikehold og ettersyn. Forslaget legger til grunn at det må være tilstrekkelig at utførelse, reparasjoner og tilstandsvurdering av heisanleggene utføres av fagkyndig personell som tilfredsstiller kvalifikasjonskrav som fastsettes ved forskrift. De private heisfirmaer er derfor ikke trukket så sterkt inn i det regelmessige tilsyn og vedlikehold av heisanleggene som tidligere forutsatt og det er heller ikke foreslått etablert noen særskilt autorisasjonsordning.

Grovt skissert vil reglene om anlegg og kontroll av heis, rulletrapp og rullebånd bestå av følgende elementer:

- a. Regler om anlegg og kontroll m.v. for heis, rulletrapp og rullebånd tas inn i bygningsloven og byggeforskriftene og skal i prinsippet være underkastet bygningslovens system for godkjenning, kontroll og saksbehandling. Det foreslåtte regelverk vil også omfatte bestående anlegg. For å skaffe klart hjemmelsgrunnlag har vi derfor ansett det nødvendig å fastsette nærmere regler i bygningsloven, se vedlagte utkast til ny § 106 a.
- b. Anleggsinstallasjon.
Anleggsarbeid må ikke utføres uten tillatelse fra kommunal bygningsmyndighet og anlegg må ikke settes i drift før melding er sendt bygningsmyndigheten. Arbeidet kan bare forestås av installatør som overfor bygningsmyndighetene dokumenterer at han

tilfredsstiller de kvalifikasjonskrav som er fastsatt i forskrifter om faglig utdanning for heisinstallatører, gitt med hjemmel i lov om tilsyn med elektriske anlegg.

c. Anlegg som er i drift.

Anleggseieren er ansvarlig for at anlegget til enhver tid er i driftssikker stand. For heisanlegg skal eieren sørge for at det føres tilsyn og ettersyn samt foretas nødvendig vedlikehold og reparasjon i samsvar med regler som fastsettes ved forskrift. Tilsynet skal utføres av person som tilfredsstiller nærmere fastsatte krav til dugelighet. Reparasjonsarbeid skal utføres av heisinstallatør eller av heismontør som tilfredsstiller de kvalifikasjonskrav som er fastsatt i forskrifter om faglig utdanning for heisinstallatør og heismontør. Ettersyn kan dessuten utføres av annet sakkyndig personell.

For rulletrapper og rullebånd er det ikke foreslått særlige regler om tilsyn, ettersyn og reparasjon idet driften av slike anlegg ikke tilsier behov for slike regler. Vi nevner her at den elektriske del av anlegget vil være underlagt elektrisitetstilsynets regler og kontroll.

d. De kommunale bygningsmyndigheter skal behandle søknad om installasjonstillatelse, kontrollere at heisanlegg er underlagt en ordning med tilsyn og ettersyn, føre anleggsregister samt kunne føre teknisk driftskontroll. Kommunenes utgifter for gjennomføring av disse gjøremål er forutsatt dekket ved gebyr, jfr. lovutkastet § 106 a nr. 3.

e. Nærmere om bygningsmyndighetenes saksbehandling.
Bygningslovens bestemmelser om dispensasjon (§ 7),

delegasjon (§ 14) og klage (§ 17) kommer til anvendelse. Departementet vil tilrå at kommunestyret i medhold av bygningslovens § 14 nr. 2 treffer vedtak om å legge bygningsrådets myndighet i disse sakene til den tekniske administrasjon i kommunen.

Departementet vil ikke foreslå delegasjon av klagemyndighet i disse sakene til fylkesmannen på grunn av manglende kompetanse på heisområdet. Departementet har under utredning opprettelsen av et bygningsteknisk sentralorgan og forutsetter at dette i tilfelle vil kunne bistå kommunene i spørsmål av teknisk karakter.

f. Heiskontrollens organisasjon og bemanning i den enkelte kommune.

Det overlates til den enkelte kommune å ta stilling til om det skal ansettes egen (egne) heisinspektører, om det skal tas kontakt med andre kommuner med sikte på en regional løsning, eller om kommunen skal kjøpe konsulentbistand utenfra.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser av det foreslåtte regelverk.

5.1. Endringer av byggeforskriftenes kap. 46:2.
(Heisutvalgets forslag.)

De gjeldende byggeforskrifter i kap. 46:2 er i dag begrenset til krav til utførelse av heissjakt, heismaskinrom og plassering av ledninger i maskinrom og sjakt. Det foreliggende forskriftsutkast vil dessuten omfatte krav til heismaskineriet.

Heisutvalgets forslag vil medføre et enklere regelverk, fortrinnsvis som generelle funksjonskrav og med henvis-

ning til Norsk Standard som forutsettes å dekke alle nødvendige og detaljerte tekniske og sikkerhetsmessige krav, herunder krav til heismaskineri. Norsk Standard er basert på europeisk standard EN 81-1. Norsk Standard må foreligge før regelverket settes i kraft. I forhold til gjeldende forskrifter omfatter utkastet også regler om rulletrapp og rullebånd. Vi legger vekt på at forskriftskravene begrenses til det som anses nødvendig for at anlegget ikke skal medføre fare for liv eller personskade.

De økonomiske virkninger vil for heisanlegg og anlegg for rulletrapp og rullebånd ikke føre til noen vesentlig endring i installasjonskostnader da disse anlegg også i dag stort sett monteres i samsvar med de krav som vil bli stillet. På ett punkt må vi imidlertid regne med kostnadsøkning, da det trolig vil bli fastsatt krav om automatiske heisdører.

De administrative virkninger for kommunene ved godkjenning av heisanlegg vil etter de foreslåtte endringer bli små. Det godkjennes i hele landet om lag 600 nye heisanlegg i året. Saksbehandlingen for hvert slikt anlegg vil ikke bli større som følge av de nye forskrifter. Bygningsmyndighetene skal etter de nye regler også godkjenne rulletrapper og rullebånd. Denne oppgave vil ikke føre til noen særlig belastning for kommunene da det monteres bare 30 - 40 nye rulletrapper og rullebånd hvert år.

5.2. Innføring av regler om anleggsinstallasjon.

(Forslag til ny § 106 a i bygningsloven med forskrifter.)

Arbeid med installasjon av anlegg for heis, rulletrapp og

rullebånd skal etter det foreslåtte regelverk ikke utføres uten bygningsrådets tillatelse og anlegg ikke settes i drift uten at melding på forhånd er sendt bygningsrådet. Dette er nye bestemmelser i forhold til gjeldende regelverk.

Dersom de kommunale myndigheter ikke selv har faglig kompetanse til å behandle slike saker, skal de nytte sakkyndig bistand.

Bygningsrådets myndighet kan og bør i alminnelighet overføres til den tekniske administrasjon i kommunen, jfr. bygningslovens § 14 nr. 2.

Den nye ordning vil pålegge kommunen gjøremål som den tidligere ikke har hatt. Bygningsmyndighetene vil få noe mer administrativt arbeid. Dette vil imidlertid være begrenset som følge av at det som nevnt bare monteres ca. 600 heiser og 30 - 40 rulletrapper årlig på landsbasis. Dessuten vil flertall av disse anlegg installeres i et fåtall kommuner, hvorav noen allerede behandler slike installasjonssaker. Kostnadene som påføres kommunene kan kompenseres ved innføring av gebyrordning. Kommunene kan således basere sin virksomhet på selvfinansiering.

For anleggseier vil det nye regelverk ikke medføre særlige kostnadskonsekvenser da installasjonsarbeidet også i dag utføres av personell som tilfredsstiller kvalifikasjonskravene etter forskriftsutkastet. Dog vil det påløpe gebyr for bygningsmyndighetenes behandling av søknaden om installasjonstillatelse i de kommuner som ikke allerede har innført slik gebyrordning. I disse kommuner har slike gebyrer vært fastsatt til 3-400 kr. pr. anlegg.

5.3. Innføring av regler om driftskontroll.

(Forslag til ny § 106 a i bygningsloven med forskrifter.)

Anleggseier skal etter utkastet sørge for at det ved ethvert anlegg føres tilsyn og ettersyn. Dette samt nødvendig vedlikehold og reparasjon skal foretas av sakkyndig personell. Ordningen med tilsyn og ettersyn skal meldes til bygningsrådet for hvert enkelt anlegg. Bygningsrådet kan føre teknisk driftskontroll. Bygningsrådet skal behandle tilstandsrapporter og føre register over anleggene i kommunen.

Regelverket skal gjøres gjeldende for hele landet. Samtlige heiser som er i drift vil falle inn under regelverket. Dette medfører at en del heiser som i dag ikke er underlagt noen form for kontroll, blir det.

Kommuner som selv ikke har sakkyndig personell for kontroll med anlegg, må benytte sakkyndig bistand. Utgifter til slik bistand kan kreves dekket av anleggseier og fastsettes ved gebyrer etter reglene i bygningslovens § 109.

5.3.1. Konsekvenser for kommunene.

5.3.1.1. Administrative konsekvenser.

Ordningen med administrativ behandling av heiseiers melding (egenmelding) om tilsyn og ettersyn av anlegg har ikke vært brukt i de kommunale heisvedtekter som i dag eksisterer. Disse vedtekter har i utgangspunktet basert seg på hyppig kommunal driftskontroll med slike anlegg. Denne driftskontroll har bare vært knyttet til heisanlegg og ikke til rulletrapp og rulleånd. Departementet er av den oppfatning at dette fortsatt bør gjelde, og har lagt dette til grunn i utkastet.

Den administrative behandlingen av egenmeldingen og tilstandsrapporter vil føre til noe mere administrativt arbeid for bygningsmyndigheten. Tilstandsrapporter skal behandles av bygningsrådet som kan gi pålegg om rettelse av feil eller mangler ved anlegget og kreve at anlegget settes ut av drift dersom bruken av anlegget medfører risiko for peronsikkerheten. Denne saksbehandling kan bygningsrådet delegere til teknisk administrasjon i kommunen, jfr. bygningslovens § 14 nr. 2.

Bygningsrådet kan føre teknisk driftskontroll. De kommuner som i dag utfører slik kontroll kan helt eller delvis avvikle denne ordning, idet ved hvert anlegg skal foretas ettersyn minst 1 gang årlig av installatør eller montør som tilfredsstiller de særskilte kvalifikasjonskrav nevnt i forskriftsutkastet. Dette vil kunne føre til besparelser for de kommuner som i dag utfører egen teknisk heiskontroll.

5.3.1.2. Økonomiske konsekvenser.

Kommunene kan etter den nye ordningen fastsette gebyr for kommunal driftskontroll med anleggene. Mange kommuner praktiserer i dag prinsippet om at kontrollen skal være selvfinansierende. Denne ordning er også lagt til grunn i forslaget til det nye regelverk.

5.3.2. Konsekvenser for anleggseier.

For anleggseier vil utgiftene i første rekke knytte seg til følgende forhold:

- a. Krav om ettersyn minst 1 gang årlig.
- b. Gebyrer som følge av kommunal kontroll.
- c. Krav om tilsyn ved heispasser.

Ad a.

På grunnlag av materiale som foreligger i departementet antar vi at heiseierens utgifter til ettersyn 1 gang årlig beløper seg til ca. 1 500 kr. for hvert anlegg.

Ad b.

På grunnlag av de gebyrsatser som i dag legges til grunn i kommuner med kommunal heiskontroll, antar vi at gebyrer for slik kontroll vil beløpe seg til ca. 500 kr. for hvert anlegg. Det er fylkesmannen som skal godkjenne kommunenes gebyrsatser.

Ad c.

Det tilsyn som etter forskriftsutkastet skal utføres av heispasser vil i alminnelighet kunne utføres av vaktmester o.l. som ellers fører tilsyn med bygningen. Utgifter til heispasser vil således stort sett være begrenset. Andre utgifter anleggseier måtte ha med sine anlegg f.eks. reparasjonsutgifter vil variere for hvert enkelt anlegg og kan derfor ikke nærmere beregnes.

Vi legger ved (vedlegg 1) 1 eksemplar av utvalgsutredningen av mars 1983. Utvalgets utkast til forskrifter om heis, rulletrapp og rullebånd som er inntatt i utvalgsutredningen side 8 - 12 vil (med eventuelle endringer) erstatte gjeldende byggeforskrifter kap. 46:2 Heis som vil bli opphevet. Vi legger videre ved (vedlegg 2) utkast til ny bestemmelse i bygningslovens § 106 a med tilhørende forskrifter som er utarbeidet i departementet. Disse forskrifter omfatter bl.a. regler om anleggsinstallasjon, driftskontroll og kommunal saksbehandling.

Vi ber om at eventuelle uttalelser blir sendt Kommunal- og arbeidsdepartementet, Postboks 8112 Dep, Oslo 1, innen

15. mars 1984.

Det vil være behov for retningslinjer for kommunenes behandling av melding om tilsyns- og ettersynsordninger, jfr. forskriftsutkastet :32 og :42, og ber samtidig om uttalelse og eventuelle forslag på dette punkt.

Oversikt over høringsinstansene følger vedlagt.

Nærmere opplysninger kan fås ved henvendelse til Kommunaldepartementet, Bolig- og bygningsavdelingen, Postboks 8112 Dep, Oslo 1, eller tlf. (02) 20 22 70, linje 137.

Jan Kristiansen
Jan Kristiansen (e.f.)

H. P. Faller
H.P. Faller

HØRINGSINSTANSER

Finansdepartementet
Industridepartementet
Forbrukerdepartementet
Miljøverndepartementet
Justisdepartementet
Samferdselsdepartementet
Oljedepartementet
Norges Vassdrags- og elektrisitetsvesen
Fylkeskommunene
Direktoratet for arbeidstilsynet
Statens bygge- og eiendomsdirektorat
Byggefagrådet
A/S Byggtjeneste
Norges Byggforskningsinstitutt
Norges Byggstandardiseringsråd
Norske kommuners Sentralforbund
SINTEF- Norges branntekniske Laboratorium
Oslo kommune
Trondheim kommune
Bergen kommune
Ålesund kommune
Stavanger kommune
Sandnes kommune
Kristiansund kommune
Skien kommune
Drammen kommune
Arendal kommune
Kristiansand kommune
Bodø kommune
Kongsberg kommune
Sandefjord kommune
Skien kommune
Haugesund kommune
Molde kommune
Entreprenørenes Låndsammenslutning
Norsk kommuneforbund
Norsk Elektriker- og Kraftstasjonsforbund
heisleverandørenes landsforening
Oslo og omegn huseierforening
Norkran A/S

Det norske veritas
Norges Ingeniørorganisasjon
Heismontørenes fagforening
Lifton A/S
Kone heiser
Norges Tekniske Høgskole
Norges Interiørarkitekters Landsforening
Reber Schindler Heis A/S
A/S Mellbye Heisservice
Otis heis A/S
A/S Hansen E Bjørnerød
Bemel Norge A/S
Ankerløkken Hamar A/S
Thyssen Elevator A/S
Stahl Heiser
C. Grindvold A/S